

ANNUKKA

Hoitohheppa?

Pelkkä sana – hoitohhevonen – pistää muistojen kaleidoskoopin liikkeeseen. Kuva lempeästä tummaruunikosta kouluruunasta vaihtuu mustaan ärripurritammaan. Mieleen tallentuneet hetket liukuvat ruunan syöttelystä omenapuiden alla hilpeisiin ravipätkiin nurmettuneella radanvarsikujalla tai varsatammojen lastaukseen aamuviideltä näyttelymatkaa varten. Kiitos hoitohhepoille siitä, miten ne opettivat sekä vastuuta että ystävyyttä!

Hoitsukulttuuriin silloin joskus kuului itse ommeltu harjakassi, johon oli kirjailtu hevosen lempinimi, ja tennarit, joihin piti se piti kirjoittaa paksulla tussilla. Itsetuntoa vahvisti, kun sai olla hevosenhoitaja, siis luottotyyppejä. Eikä siinä kaikki: reppuun kertyi tietotaitoa, jolle on ollut päivittäistä kysyntää omien hevosten parissa (vaikka harjaa en vielä osaa nyppiä).

Hevosen hoitaminen on niin vaativaa, että sitä pitää opetella ammattilaisen ohjauksessa. Meille opettaja teroitti mieleen, että hevoset ensin, turvallisuudesta ei tingitä, aikuisia totellaan, hevosen oikea käsittely on kaiken perusta... Ja karjahti niin että maa järisi, jos joku erehtyi huutelemaan, juoksentelemaan tai muuten vain riehaantumaan tallissa.

On ihanaa vieraila talleilla, joilla lapset ja nuoret saavat opetella turvallista hevosteluelämää. Tämän päivän hoitajista kasvavat ne huomisen ammattilaiset, jotka alan oppilaitokset otavat avosylin vastaan. Opettajat tietävät jo etukäteen saavansa motivoituneita oppilaita, joiden vastuuntunto on hoitajavuosina ehtinyt kehittyä niin, että heille voi uskoa eläimen hyvinvoinnin. Eläköön hyvät hoitajat!

PS. Juttuvinkkejä, kysymyksiä ja muuta postia voi lähettää joko toimitukseen tai sähköpostilla annukka.jarvi@luukku.com

Elämäni hevonen

Juonnos-Poika

on ikinuori ja innokas

Tiina Holannin liinako veteraaniruuna Juonnos-Poika (s.-86) on varsinainen monipuolisuusihme. Se siirtyi Tiinan omistukseen vuonna -94, eikä hän sen jälkeen ole edes harkinnut sen myymistä.

- Aion pitää sen itselläni loppuun asti, ilmoittaa Tiina.

- Vaivojakin sillä on ollut, mutta aina se on niistä kuntoutunut. Sen paras puoli on rehellisyys, sitä pystyy lukemaan kuin avointa kirjaa. Jos se aikoo tänään pukittaa, ilmoitus siitä on julkaistu eilissä lehdessä. Mutta sen kanssa pitää olla väleissä. Muuten se on kiero kuin korkkiruuvi. Sanonkin aina ihmisille kyykistellessäni mahan alla harjaamassa jalkoja, että älkää tehkö sen kanssa niin kuin minä teen, vaan kuten teitä on opetettu.

Poika on aloittanut työuransa ravurina, kisananut niin koulua kuin esteitä, yltänyt mitaleille vammaisratsastuksen SM:ssä Harjussa vuonna 2000. Silloin Tiina taisi jännittää enemmän kuin ratsastaja Katja Karjalainen pelätessään, minne ruuna seuraavaksi ampuu, mutta sehän suoriutui tehtävästään loistavasti.

- Juu, ja Mikkosen Arja on ajanut sillä valjakkoa, kun itse olin käsileikkauksen vuoksi sairaalomalalla, Tiina muistaa.

- Sillä on menty myös hiihtoratsastusta, ja kävinhän minä sen kanssa yhden matkaratsastuskisatkin, mutta yhteislähtö ei ollut meidän juttu. Koko reissun sai yrittää pidätettäväksi läpi.

Poika osaa käyttäytyä tilanteessa kuin tilanteessa äärimmäisen hyvin, mikäli itse arvioi sen aiheelliseksi. Tällä hetkellä se työskentelee säännöllisesti vammaisratsuna ja ilmeisesti nauttii siitä – mutta ei se ole luopunut vauhdikkaasta maastolenkeistä, hyppäämisestä ja koulutreneistakaan.

- Moni kuvittelee osaavansa mentyään käyntiä, ravia ja laukkaa, Tuulia Kotikulma sanoo, mutta kyllä me jokainen opimme uutta koko ajan, ei tässä lajissa olla koskaan valmiita.

Tuulia Kotikulma haluaa antaa lapsille aikaa ja läsnäoloa

Kotikulman tallia Sipoossa lähes parikymmentä vuotta pyörittäneen Tuulia Kotikulman sydäntä lähellä ovat lapset, ponit ja lasten ratsastusopetus.

- Toivoisin vanhemmilta, etteivät he tuntia seuratessaan vertaisi lapsia toisiinsa, hän sanoo - ja että he viipyisivät tallilla kiireettä, hoputtamatta lapsia pois eläinten luota.

Kotikulman tallilla kaikki tuntuu lapsille suunnitellulta. On suojaista ulkokenttä, tarhassaan viihtyvä shettis, siisti kodikas talli ja talo, joka on sisältä soma kuin piparkakkumökki. Pihalla juoksentele lempetit koiria, jokainen halukas saa silittellä kissaa tai ihastella kaneja. Ratsastusvelvoitetta ei ole – Tuulia toivottaa tervetulleeksi niin harjaajat kuin lapset ja nuoret, jotka koulun jälkeen kaipaavat aikuista juttuseuraa.

Kasvatuksesta kouluun

- Minä en ole mikään tutkinnon suorittanut ratsastuksenopettaja, ilmoittaa Tuulia heti kärkeen. Hän on aloittanut Aulangon perinteikkäällä koululla ratsastajantaipaleensa ja on siis Hämeen Ratsastajien kasvatti. Puoliso Kari on raviperheen poika, mutta ratsastukseenkin pehryntynyt.

- Olemme liukuneet shetlanninponikasvatuksesta koulunpitoon, Tuulia kertoo.

- Kun aloitimme, Etelä-Suomessa ei muillakaan ollut tarjota shettistunteja. On ihanaa antaa monelle pienelle lapselle mahdollisuus pieneen poniin. Shettis ei kuitenkaan ole lasten lelu, vaan se pitää hoitaa aikuisen ehdoilla.

Nyt poneja on yhdeksän, joista kahdeksan tunnella. Isoja tuntihevosiä on neljä. Joukkoa kasvattavat vielä kouluratsastajattären Karitan ori Dovid ja ruuna Ruby Tuesday. Vakituksia oppilaita käy viikossa toista sataa.

Kiitosta ja tosissaan tekemistä

Tuulia kokee, että lapsissa on tulevaisuus, vaikka yhä useammin pieni ratsastaja viihtyy talutettuna, ei aina jaksa edes keventää eikä ole innostunut harjaamaan poniaan. Usein lapset eivät löydä itse kontaktia eläimeen, joten varsi-

naisen ratsastusopetuksen ohella Tuulia ohjaa heitä tuntemaan:

- Kerron lapsille, että poni on eläin. Se elää kiitoksella. Kuvaan heille ponin tuntemuksia, kehotan heitä taputtamaan sitä. Keskustelemme siitä mikä poni on vilkas, mikä rauhallinen. Kyselen, minkä nimisellä ponilla ratsastit tänään. Joskus näen, miten pieni tumpu osuu ponin kaulaan ja lapsi taputtaa aidosti... Tunnilla jokainen harjoittelee ne kahdeksikot tai kolmikääriset kiemuraurat tai mikä viikon teema kulloinkin on, ja ne mennään – ei sinne päin, vaan tehdään tosissaan! Pyrin lopettamaan tunnin siten, että lapset taputtavat poneja ja kiittävät taluttajia.

Aikaa oppimiselle

- Kun ulkokentällä mennään, se kysyy urheilumieltä lapsilta ja vanhemmilta. Silti tunti viikossa ei ole mielestäni urheilua, joten haluan antaa tilaa hevostaitojen opettamiselle, johon kuuluu ratsastus. Vanhemmille korostan, että pienten ratsastuksessa ei tärkeintä ole vain selässä istuminen, vaan kaverit ja ponin hoito.

Koska Kotikulmat ovat kouluratsastusihmisiä, opetuksessa esteet jäävät vähemmälle. Perusasiat korostuvat.

- Haluan lasten ratsastavan ponina kuunnellen ja kunnioittaen. Käytän samoja termejä, opetan samat säännöt kuin aikuisille. Lapsia pitää huomioida, ottaa heihin tunnin alussa kontakti. Usein pitää heittää huumoriksi, kun vanhemmat tekevät tunnista liian vakavan tapahtuman. Meillä palkitaan vuoden äiti tai isä eli vanhempi, joka tulee mukaan, seuraa tuntia muttei puutu siihen, ja antaa lapselle omaa aikaa eläimen kanssa, on hiljaisesti läsnä.

Tuulia toivoo myös vanhempien antavan aikaa oppimiselle, koska laji ei ole helppo. Vertaillua pitäisi välttää:

- Joku urheilullisempi saattaa oppia nopeammin laukannoston, rauhallisempi taas hallitsee tarkasti tiet.

Hoitofriikit tervetuloa

- Meillä on kissoja, kaneja ja varsoja, jotta lapset näkisivät syntymän ihmeen. Haluan antaa paikan, jonne lapset voivat tulla olemaan eläinten kanssa, sanoo Tuulia.

- Lapset ovat suoria, vilpittömiä ja elämänmyönteisiä. Minusta on kiva tarinoida ja viettää aikaa lasten kanssa tuntien jälkeen. Näen huolet ja surut päältä päin. On tärkeää, että lapset saavat halutessaan kertoa sen, mikä mieltä painaa.

Kotoa irrottautumista harjoittelevat kymmenvuotiaat tarvitsevat Tuuliana eniten. Hän on aina paikalla, lykkii lantaa ja on läsnä, ehtii kuunnella tai rohkaista.

Se, mikä Tuuliana surettua, on pienten heppätyttöjen tai -poikien häviäminen talleilta.

- Meillä käy kymmenkunta hoitamassa koko ratsastajamäärästä. Olenkin sanonut, että käykää meillä, ei sitä varten tarvitse ratsastaa! Minulla on huoli siitä, kuka muutaman vuoden kuluttua Suomessa hoitaa hevosia. Joskus tuntuu siltä kuin enää ei osattaisi tai uskalletaisi rakastaa eläimiä. Mitä on tapahtunut, kun eläimiin ei enää kiinnytty eikä niitä rakasteta kuten ennen? ♦

Vanha hevonen – kivijalka eri elämänvaiheissa

Nyt nautitaan joka hetkestä, sanoo Nina Salonen. Bani-Sadr on elämänhaluinen kolmekymppinen ruuna, joka on kuulunut Nina Salosen elämään viimeiset parikymmentä vuotta.

Vapaa heinä, liikuntaa mielen mukaan, kiva lauma ja hyvälaatuiset rehut, Nina luettelee ratsukamunsa päivittäishoidon avainsanoja. Suorituspainotteisen ratsastuksen sijaan hän kehittää muita tekemisen muotoja maastoilusta maasta käsin työskentelyyn.

Ninan perhe koiria, hevosia ja lampaista myöten asuu Nurmijärvellä maalaisidyllissä. Bania, sen seuraneitiä shettistamma Nalaa sekä lampaita Kieloa ja Lumikkia varten Ninan mies Simo Kouti on rakentanut verrattoman lämpimän pihatton. Se on viileä kesällä, lämmin pakasilla, ja lauma pääsee kulkemaan suojasta mielensä mukaan puiden siimekseen tai laidunniitylle. Bani, joka on aina ollut luonteeltaan pomo, pitää yhä johtajuuden tiukasti itsellään.

- Uskon, että Banin pitkän iän salaisuus on pihatton ja utelias mieli, Nina sanoo.

- Pihatton houkuttelee hevosen liikkumaan. Bani haluaa seurata, mitä missäkin tapahtuu, joten se menee ulkona sinne, mistä näkee mitä kulloinkin puuhataan.

Pihatton ilmastointi, ilmatilavuus, ovileveydet ym. ovat EU-määräysten mukaiset. Eläimet oleskelevat eniten sisällä kesähelteillä, sillä kuumaa vastaan ei oikein voi muuten suojautua.

Kisaratsusta lammaspaimeneksi

- Bani on syntynyt Puolassa. Se on kisannut edellisillä omistajillaan kansallisella tasolla rataesteitä ja koulua, ja asunut tässä lähellä sijaitsevalla tallilla, kertoo Nina.

Bani tuli Ninan elämään 20 vuotta sitten. Nina oli ratsastanut vuosikautia Marjut "Maiju" Lemisen opissa ja päättänyt, että "tämä on jotakin minun omaa". Poikaystävät voivat tulla ja mennä, ratsastus pysyy!

- Ratsastin Bania ensin vuoden verran. Oli ihmeellinen elämys päästä sen selkään tuntihevosten jälkeen. Kun vähän puristin, se alkoi mennä keskiravia! Aloin totutella siihen, millainen hevosen askel voi olla. Oli ihanaa nauttia edistymisestä ja kokea todellista iloa, kun yhteistyö lähti kehittymään.

- Kun hevonen vanhenee, herää kysymys, mitä kaikkea sen kanssa voi tehdä, sanoo Nina. - Me olemme kokeilleet mm. lännenratsastusta, ohjasajoa ja työskentelyä maasta käsin. Ennen kaikkea on opittava nauttimaan hetkestä.

Sukulaiset lahjoittivat ruunan Ninalle ylioppilaslahjaksi.

- Bani on ollut kuin kivijalka minun elämäni kaikissa vaiheissa ja määrännyt jopa perheen elämäntavan. Kun se tuli vanhaksi, halusin pitää sen kotona, joten muutimme Helsingistä maalle. Koska se oli jo nuorempana maastoreissuilla kiinnostunut lampaista, ja kun lännenratsastuskurssilla ohjaaja huomasi, että se on todellinen paimenhevonen, se sai pihatton lampaista kaverikseen.

Haasteena hauskat puuhat

Vuosikymmenten saatossa Banin ja Ninan yhteiset tekemiset ovat muuttaneet muotoaan. Ratsukko kisasi aikoinaan koulua, mutta nykyään pistäytymiset kentällä ovat harvassa.

- Silloin Bani saattaa kyllä innostua tekemään laukanvaihtoja, nauraa Nina. Koulusatula on silti ikääntymisen myötä vaihtunut matkaratsastusatalaan ja suitset kuolaimettomaan sidepulliin.

- Bani tanssahtelee lenkille lähettäessä ja töykkii innoissaan harjattaessa, vaikka ei välttämättä tahdo pitkää reissua. Vanhemmiten se on tullut hyvin määrätietoiseksi. Se tekee ehdotuksia reitistä minulle samalla tavalla kuin paimentaisi toista hevosta, ja päättää vauhdin.

Bani kumppaneineen viihtyy ulkona kylmälläkin säällä. - On antoisaa seurata, miten hevonen käyttäytyy luonnossa. Bani ihallee usein yöllä maisemaa, kertoo Nina.

Joskus se saattaa painella pitkään hyvinkin reip- paasti, toisinaan käymme vain sunnuntaikäve- llyllä. Mikäs kiire meillä olisikaan minnekään. Jos on hidas päivä, nautiskellaan luonnosta. Voim- me tehdä turvallisesti lenkkejä vaikka pimeäs- sä, koska tunnemme toisemme niin hyvin.

Ninan mukaan vanhan hevosen kanssa voi oppia paljon.

- Helposti käy niin, että ei ratsasteta itselle tai hevoselle, vaan otetaan painetta katsojista ja aletaan ratsastaa heille, Nina pohdiskelee.

- Vanhan hevosen kanssa on unohdettava muut ja keskityttävä siihen, mitä se viestittää. Hevoselle pitää ottaa se aika, minkä se sinä päi- vänä tarvitsee. Kun kuuntelet hevosta, kiität ja palkitset sitä, ratsastus on onnistuessaan iloi- sen näköistä ulospäinkin.

Kiitoksia ja kehuja

Maneesissa Bani käy piehtaroidessa, tekee Ni- nan kanssa harjoituksia maasta käsin tai lauk- kaa vapaana.

- Silloin sen liike on yhä letkeä. Se myös pitää itsestään huolta venyttelemällä pitkään ja pe- rusteellisesti. Ratsastuksessa se on yhä taipui- sa, kehaisee Nina.

- Ohjasajosta se on tykännyt kovasti. Olen myös harjoitellut erilaisia eleitä, joita seuraam- malla Bani ravaa, laukkaa, pysähtyy ja vaihtaa suuntaa. Saatan myös juosta lavan edessä, ja Bani tulee perässä. Kun pysähdyn, se pysähtyy, kun käännyin, se tekee täyskäännöksen. Mutta sitä on muistettava kehua ja kiittää kylliksi. Kii- toksella on valtava vaikutus. Kun hevosta ke- huu, se menee iloisena, ja syntyy tunne yhteis- pelistä.

Nyt kun Bani on kotona, free lance -toimit- tajana työskentelevä Nina saattaa havainnoida sen puuhia pitkin päivää. Hän yrittää olla avoin ruunan omille ajatuksille.

- Se näyttää, mistä haluaa itseään rapsutet- tavan. Kerran se ontui etusta, ja vakuuimme, että kipeä jalka oli vasen. Bani nosti itsepäises- ti ylös oikeaa yhä uudestaan, ja siinä hänellä oli kaviopaise. Kunpa vain itse osaisi paremmin kuulla, nähdä, lukea, ymmärtää hevosta...

Luopumisen hetkestä

Lähistöllä asuu vielä joitakin Banin ikätovereita. Aikoinaan vanhuksilla oli oma este- ja koulurat- sastusryhmänsä, nyt rutiineihin kuuluvat yhtei- set maastolenkit.

- Bani odottaa innoissaan ystäviensä ta- paamista, ja minä olen ystäväystynyt hevosten omistajien kanssa Banin kautta. Kun hevoset tapaavat, ne hörisevät innoissaan.

Moni ystävästä on jo manan majoilla. Omista- jat ovat pitäneet ne loppuun saakka, sillä niistä on tullut perheenjäseniä.

- Tiedän, että Banista luopuminen on jos- kus edessä, joten teen esityötä puhumalla siitä. Keskustelua on käyty siitä, mikä on oikea het- ki luopua hevosesta. Minusta vanhuus saa nä- kyä, eihän se sairaus ole! Nina puuskahtaa. Hän muistuttaa, että vanhaksi hevosensa pitäneet ihmiset ovat vakavissaan paneutuneet hevo- sensa hyvinvointiin, se on heille sydämen asia.

- Omistaja tuntee ja tietää hevosensa, seu- raan päivittäin sen kuntoa, joten päätöksenteko on eläinlääkärin ja omistajan yhteisessä harkin- nassa. ♦

HEVOSENJÄRKEÄ

Hevostähti- hetkiä

Istun Apassionataa katsomassa ja alusta asti tun- tuu hienolta se, että hevoset saavat juosta va- paana. Neljä iloista ja kaunista laukkaa keveäs- ti pikkulaumana, joku heittää peppua ja toinen viskoo kaulaa vallattomasti. Ei riimua eikä reme- liä, yleisöstä jotkut ehkä näkevät hevosia ensim- mäistä kertaa näytöksessä ilman ratsastajaa. Tu- lee ikävä omaa pikkulaumaa tähtien takana.

Lopuksi pari veitikoista heittäytyy puhtaalle hiekalle piehtaroidaan. Yli selän ja kaviot koh- ti kattoa, sitten rivakasti ylös ja nopea ravistelu niin että hiekka selältä hajoaa harsoksi ilmaan.

Valtavat aplodit ovat kiitos siitä ilosta, että katsojille näytettiin hevosten vapaata liikuntaa ja suitsetonta iloa.

- Ohjelman aikana ehtii ajatella hevoselä- mänsä monenlaisia tähtihetkiä, sitäkin miten pienenä nostettiin istumaan valjaitten pääl- le ja voi että näki kauas. Sitäkin miten vaikea- ta oli päästä pullean ruunan selkään kun sitä vei lautumelle ja haki sieltä. Sitä miten odotti ja odotti että olisi kyllin iso ajamaan heinähara- vaa ja kun vuoro tuli, oli kahdella jalalla hypät- tävä nostovivun päälle että sai piikit ylös ja kar- heen kohdalleen. Samanlaisia tunteita kuin en- simmäisen oman hevosen paljasselkäratsastus, pitihän avata tarhan portti, kiivetä selkään ja ih- metellä miten ryhdikkäästi kaksivuotias kantoi

kuormaansa kylätiellä tallilta talolle. Salaisuus oli marssimusiikissa, jota pihalle pysähtyvän auton radiosta keväiseen ilmaan tulvahti.

Kaikkea jännää ja hienoa mieleen tulee ja tiedän ihan tarkkaan miten monelle pienelle katsomossa tästä illasta jää ikimuistoja ja tähti- hetkiä hevosaarteitten pohjimmaisiksi. Upeita hevosia, taitavaa ratsastusta ja vähän hullutte- luakin, kun mukana on huumoritähtenä aasi.

On sitä suomalaisin voiminkin showta teh- ty, monet vuodet on näyty KORKin näytöksis- sä hyviä ohjelmanumeroita, samanlaista sau- matonta yhteistyötä, ihmisen ja hevosen tai- toa ja sadun taikaa kuin tässä suuressa euroop- palaisessa showssa.

Valoja ja savuverhoa ehkä vähemmän, mut- ta Rusan maneesissa kumminkin tuulahdus omin voimin tehdystä mainiosta viihteestä he- vosen pääosissa. Ajat sitten Kyra ratsasti Picco- lolla ja Dingo kulki pitkissä ohjissa edellä - pas de deux - oli sekin melkoinen tuulahdus epä- tavallisesta. Ainakin tv-kuvaajat olivat ihmeis- sään, kun sain sitä mukaan johonkin ohjel- maan kuvitukseksi.

Poliisien näytökseen saatiin hauska ja opet- tava näytös siitä, mihin kaikkeen virkahevosen pitää tottua. Oma Cappuccino koputteli poliisitalin ovia jo 4-vuotiaana ja olin iloinen et- tä sain tuoda Englannista diaesityksenä poh- jat tälle showlle. Sitten kun Poika poliisihepak- si ryhtyi, oli joukkojenhallintakursseja ja muu- ta edistyneempää harjoitusta mahdollisia jal- kapallohuligaaneja varten.

Yksi poliisihevosenäytösten tähtisuoritus oli kyllä Unarin eli Unskin narunhyppy. Sitä yleisö katsoi ihan lumoutuneena kun ratsastava poliis- i löi leikiksi ja ratsasti vauhdilla ympäri manee- sia sananmukaisesti ilman käsiä. Unski laukka- si ja poliisi pyöritti mahtavaa hevoselle sopivaa hyppynaria. Eikä yhtään tiplua! Tämä tempu- rata olisi voitu viedä mihin tahansa ulkomaan showhun ja saatu yhtä villit aplodit.

HHS:n välikaohjelmista muistuu monelle muullekin mieleen haltioituminen silloin kun se yksi eläinlääkäri - oliko puolalainen - ratsasti mahtavaa koulua paljaalla hevosella. Eikä pal- jon päättä huimannut Kalle Fazerilla, kun hän hyppäsi rataa ja hevosella oli pelkästään ohut nahkaremmi kaulalla. Yleisölle tarjottiin hevo- sen ja ihmisen yhteiskuuluvuudesta ja yhteis- työstä parhaat palat.

Ihan kippuralla on saatu nauraa, kun shettiik- set ovat virittäneet hurjan laukkakilpailun seläs- sään nukkejockeyt. Tuntui kuin ponit olisivat itse- kin nauraneet ihmisille, miten vähäisin konstein ihmisen saa pois vakavuudesta ja aikuisuudesta. Niin täydellisesti ne intoutuivat kisaamaan.

Pelottavan hieno oli Kyran ja Matadorin lop- punumero Hihissä sinä vuonna, kun talkoo- väki seisoj areenan reunoilla ja tämä Suomen oma Uljas Musta tuli täydestä pimeydestä täy- den musiikin pauhatessa -- siinä oli SUUREN SHOWN meininkiä!

Mitä jos miettit, mikä sinusta on ollut mie- leenpainuva tähtiheikki, jossa hevonen on pää- osassa. Oliko se varsominen, jota odotit ja odo- tit ja kuin lahjana sait kokea kättilönä olon. Mi- nustakin ne ovat olleet sanomattoman hienoja hetkiä. Vai oliko se ensimmäinen selkäännou- su omalla kasvatilla tai ensimmäisellä omal- la hevosella, historiallinen tapahtuma. Vai oli- ko se hyvästijättö, luopuminen nuoruuden he- vosrakkaasta, kun tienne erkanivat. Vai ikuinen ero, kun hevosesi laukkas tähtiin nille vihreäm- mille niityille, joista lauluissakin kerrotaan.

Mitä jos herätin tämmöisen muiston, jonka tahtoisit jakaa, kerro se muille.

Se voisi olla suomenhevostriitti maatalous- näyttelyssä kun hattupäiset häjyt pelmahtivat hiekkakentälle tai leirikesan satumainen uiito- kokemus, joka ei koskaan toistunut.

Kerro, kerrotaan seuraavassa lehdessä muille!

uma.aaltonen@elisane.fi